

Καὶ ὦ τῆς εἰρωνείας τῆς τύχης! Ἀπὸ τοῦ βραχίονος ἐκείνου τοῦ δημοκρατικοῦ, ἀπὸ τοῦ μέσου τῶν γραμμάτων, τῶν καταγινωσκόντων θάνατον εἰς τοὺς βασιλεῖς τρέχει ἐντὸς τῆς ἀργυρᾶς λεκάνης, τρέχει τὸ αἷμα, τὸ σῶζον τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως!...

ΓΚΑΙΤΕ ΚΑΙ ΜΠΕΤΟΒΕΝ*

Ὅλο ψηλά, καὶ πῖο ψηλά! πετοῦνε ἐκεῖ πέρα,
 ποῦ τοῦ ωραίου ἢ ἀθάνατη πηγῇ!
 Ἡ μουσική, τὰ λόγια των, ὡσάν ἀπ' ἄλλῃ σφαῖρα,
 ἀντιλαλοῦνε καὶ μαγεύουνε τὴ γῆ.

Ἀπὸ τοῦ λόγου τὰ δεσμὰ ἢ ποίησις γλυτώνει
 καὶ σάν ποτάμι ἐναρμόνιον κυλᾷ.
 κ' οἱ ἄπιαστοι, ἐλεύθεροι τῆς ἁρμονίας τόνοι
 θαρρεῖς πῶς ψάλλουν ὡσάν λόγια ὑψηλά.

Ψηλά! ψηλά! — Σᾶν ἀετοὶ μοῦ φαίνονται μεγάλοι,
 ποῦ στὰ οὐράνια ὑπερήφανοι γυρνοῦν.
 Τώρα ὁ ἓνας προπερνᾷ, τώρα ὁ ἄλλος πάλι,
 κι' ἀναστενάζει ὁ ἀγέρας ποῦ περνοῦν.

Ὑψόνονται μὲ δύναμι, μὲ χάρι ταξειδεύουν
 στοῦ οὐρανοῦ τὴ θάλασσα τὴ λαμπερή,
 ὡς ποῦ κ' οἱ δυὸ σιγὰ σιγὰ ἐκεῖ ψηλά χωνεύουν,
 ποῦ ἢ ματιά μας νὰ τοὺς φθάσῃ δὲν μπορεῖ.

* Ἐν Μονάχῳ 1877.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

* Τὸ ποίημα τοῦτο ἐγγράφη μετὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ Ἐργαρίου τοῦ Γκαῖτε, καὶ τῆς ἐκ τῆς τραγωδίας ταύτης ποιηθείσης μουσικῆς τοῦ Μπετόβεν.